

opusdei.org

”Opus Deis vapen är bönen”

Vid tidpunkten för den helige Josemarías 110-årsdag, den 9 januari, publicerar vi ett minne som Joseph har av grundaren av Opus Dei, som han kände mycket väl.

2012-01-17

Efter att ha lärt känna Opus Dei under mina studier i Rom, beslöt jag en dag att engagera mig i Verket utan att, uppriktigt sagt, egentligen veta vart Gud skulle leda mig, men jag förtröstade på Honom.

När jag efter flera år höll på att avsluta min avhandling i matematik frågade man mig, strax före min slutexamen, å den helige Josemarías vägnar, om jag skulle kunna tänka mig att fortsätta mina studier i Frankrike. Det handlade om att bidra till det apostoliska arbetet i ett nytt land: i ditt nya land, sade man till mig, om du vill. Naturligtvis svarade jag ja. Jag kunde inte ett enda ord franska, men i den åldern jag var då föreföll det mig lätt och fascinerande såväl på det mänskliga som på det övernaturliga planet.

Några dagar före min avresa till Frankrike lät den helige Josemaría mig veta, att han ville träffa mig för att ge mig sin välsignelse. Han tog emot mig med en annan student som liksom jag reste till Frankrike för att hjälpa till i det apostoliska arbetet som var på väg att inledas. Vi begav oss till huvudsätet för Opus Dei, inte långt från den lilla villa, där jag för

första gången hade tagit kontakt med Verket. Hans mottagande var som alltid hjärtligt och mycket övernaturligt. Hans kärlek till Gud, hans utstrålning, hans iver för själar var tydliga: man kände, man såg att han var mycket förenad med Gud. Han var samtidigt mycket mänsklig och mycket naturlig. Han talade med oss, om Frankrike givetvis, och förklarade för oss hur viktigt det arbete vi skulle utföra var, eftersom, sade han ”det kulturella inflytande som det landet har är mycket stort och idéerna som kommer från Frankrike har alltid stort inflytande, på gott och ont, beroende på om de är goda eller förvrängda”.

Han lät oss sedan besöka huvudsätet för Opus Dei och förklarade det ena och det andra för oss, någon tavla eller något föremål som har en koppling till Verkets historia. Vi kom slutligen till generalrådets kapell, som var mycket stort och mycket

vackert och vars altartavla har
Pingsten som motiv. Där förklarade
han varje sak för oss och besvarade
våra frågor. Vid ett särskilt tillfälle
sade han till oss:

- Vet ni vad Opus Deis vapen är?
- Arbetet, svarade jag, utan att tänka
två gånger.
- Nej, sade han till mig, och fortsatte
vänligt. Där är Opus Deis vapen
angivet.

Och med handen visade han mig en
inskrift på latin på en av väggarna.
Den var tagen från
Apostlagärningarna och sade att den
första kristna gemenskapen *deltog
troget i apostlarnas undervisning och
den inbördes hjälpen, i brödbrytandet
och bönerna.*

”Förstår du? sade han till mig.
Vapnet i Opus Dei är bönen. Om ni är
bönens människor, kommer Opus

Dei att förverkligas, även om ni kommer att möta hinder och svårigheter. Om ni däremot inte är bönenas människor, blir ert apostolat ett misslyckande, även om ni tack vare ert yrkesarbete lyckas uppta betydande platser i samhället.

I det ögonblicket fick jag en stark minnesbild av det studierum i ett Opus Dei-center, dit jag hade gått i början av mina studier. Bönen, föreningen med Kristus, var nog hemligheten bakom detta försynta och starka intryck som man fick, det som den helige Paulus, när han skrev till de kristna i Korinth, kallade "bonus odor Christi", Kristi väldoft.